

τῆς Σχολῆς. Οὕτω δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαθῶς τεθείσης, τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Οὐ μόνον δὲ σύμπασα ἡ Ἐπαρχία ἐκτίθησάτο ἐκ τῶν Σχολῶν τούτων διδασκάλους τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ θείου λόγου, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ τῆ Καισαρείᾳ γειτνιαζούσαι Ἐπαρχίαι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέχρι τῆς Βιθυνίης ¹. Ὄντως δὲ ἐν *Κερμηριῷ* συνέστησε Σχο-

θεμελιῶν νὰ μεταβληθῆ τὸ οἰκοδόμημα, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπῆρτετο δαπάνη οὐ μικρά, καὶ τῶν τὰ ἀγαθὰ ἐκ συστήματος μισούντων συνετὴ ἀποκοίμισις· ἀλλ' ὁ θερμὸς ζῆλος τοῦ Γερμανοῦ καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν τε προσώπων καὶ πραγμάτων ἦσαν ἐκ μέσου τὰ ἀληθῶς πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνυπέβλητα προσκόμματα· ὅθεν διὰ πολλῶν δυνατῶν λόγων καὶ δακρῶν ἀπῆλαυσε τὴν τῶν χριστιανῶν χρηματικὴν συνδρομὴν, πρὸς ἀποσόδησιν δὲ τῶν ἐπιβρώων τὴν προστασίαν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, καὶ οὕτω διὰ τῶν βοηθειῶν τούτων καὶ τοῦ ζήλου αὐτοῦ ἐκ θεμελιῶν ρίψας ὄλον τὸ οἰκοδόμημα ἀνήγειρεν αὐτὸ λαμπρότατον καὶ εὐρυχωρότατον, διελὼν τοῦτο εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς τοὺς κατὰ κόσμον ἀποταξομένους, τὸ δὲ πρὸς τοὺς σπουδαστάς, ὅπερ καὶ ἀπεχώρισε τῆς ὄλης Μονῆς· μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὄλου οἰκοδομήματος, τὴν μὲν πρώτην ἐν Καισαρείᾳ Σχολὴν ἀνέθηκεν εἰς ἓνα τῶν ἱερωμένων αὐτοῦ μαθητῶν· αὐτὸς δὲ παραλαβὼν τὸν ἥδη ἀπόφοιτον αὐτοῦ μαθητὴν Παΐσιον (τὸν νῦν τῆς Καισαρείας Μητροπολίτην) μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων μαθητῶν, συναγαγὼν δὲ καὶ ἄλλους ἱερόπαιδας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ συνέστησε τὴν ἣν ἐπεθύμει Ἱερατικὴν Σχολὴν, ἐκπληρῶν χρέη καὶ ἡγουμένου τῆς Μονῆς, καὶ διευθυντοῦ καὶ διδασκάλου τῆς Σχολῆς· ἐφεξῆς δὲ τὴν μὲν ἡγουμενείαν ἀνέθηκεν εἰς τὸν μοναχὸν Παΐσιον, προχειρισθέντα εἰς ἱερέα ὑπὸ τοῦ ἐπισκεψαμένου τότε τὴν Μονὴν Μητροπολίτου Ἰκονίου, μετὰ ταῦτα δὲ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου Κυρίλλου· αὐτὸς δὲ ἀνέλαβεν ἀποκλειστικῶς τὴν Σχολὴν, πρὸς τὴν παγίωσιν τῆς ὁποίας καὶ τὴν μόρφωσιν τῶν μαθητευομένων μετὰ ζήλου καὶ χαρᾶς ἀνεκδότως ἡγωνίζετο καὶ προσεπάθει. Ἐβαινον δὲ τὰ πάντα κατ' εὐχὴν· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐν Καισαρείᾳ Σχολὴ ἔπαθε σάλον τινὰ ἕνεκα τῆς ἀμελείας τοῦ Σχολάρχου Κυπριανοῦ· πρὸς κατεύνασιν δὲ τούτου ὁ Γερμανὸς κατῆλθεν εἰς τὴν Κασαίρειαν, ὅπου τότε ἐπεπόλαζε νόσος λοιμώδης καὶ κολλητικὴ, ὑφ' ἧς δυστυχῶς προσβληθεὶς ἀπέθανε κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ ἔτους 1805 πεντηκοντούτης σχεδὸν τὴν ἡλικίαν. Ἀποθνήσκων δὲ θερμῶς συνίστα τὴν διατήρησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διὰ πολλῶν μόχθων καὶ ἀγώνων συσταθέντων Σχολείων· ἡ δὲ ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ λύπη εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς ἦν ἀπαραμύθητος.» Γερμανοῦ Γρηγοῦρᾶ ἔγγρ. σημ.

(1) Αὐτόθι.